

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, IČO: 31 303 862, Tulčák 310, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 6/2017 a jeho rozsudkom z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2018 doručená ústavná sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžk 6/2017 a jeho rozsudkom z 28. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v súlade s § 82 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) sťažovateľ podaním z 15. mája 2015 oznámil svoju účasť v konaní vedenom Okresným úradom Bratislava, odborom starostlivosti o životné prostredie, oddelením ochrany prírody (ďalej len „okresný úrad“) pod sp. zn. OU-BA-OSZP3-2015/45235/POS o žiadosti žiadateľa o vydanie súhlasu podľa § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody na státie plávajúceho zariadenia na polohe č. [REDAKOVANÉ] v k. ú. [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľ bol oboznámený okresným úradom s podkladmi rozhodnutia, ku ktorým sa vyjadril podaním zo 7. júla 2015, v ktorom vyjadril nesúhlas s tým, aby okresný úrad vydal súhlas na státie plávajúceho zariadenia.

2.1 Okresný úrad vydal 13. júla 2015 rozhodnutie sp. zn. OU-BA-OSZP3-2015/45235-7/POS, ktorým udelil súhlas na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ bez evidenčného označenia umiestneného v [REDAKOVANÉ] na polohe č. [REDAKOVANÉ] vyviazaného na pozemku C- KN s parc. č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] so súčasným určením podrobnejších podmienok vykonávania činnosti zabezpečujúcich ochranu prírody a krajiny a súhlas udelil do 31. júla 2020.

2.2 Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie rozhodnutím sp. zn. OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo 14. októbra 2015 zamietol odvolanie sťažovateľa a, okrem iného, odvolal sa na stanovisko k plávajúcim zariadeniam v [REDAKOVANÉ], rkm 1855,00, vydané Štátnou ochranou prírody Slovenskej republiky.

2.3 Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu. Ten rozsudkom č. k. 2 S 290/2015-36 zo 7. septembra

2016 žalobu zamietol. Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu kasačnou sťažnosťou na najvyššom súde. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol.

2.4 Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

«Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/088146-NMT zo dňa 14. 10. 2015, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-BA-OSZP3-2015/45235-7/POS zo dňa 13. 07. 2015, ktorým bol podľa § 68 písm. w/ zákona udelený súhlas príbratému účastníkovi na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ bez evidenčného označenia umiestneného v [REDAKOVANÉ] na polohe č. [REDAKOVANÉ] vyviazaného na pozemku C- KN s parc. č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a v súlade s § 82 ods. 12 zákona boli určené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny, a to:

- 1. neexpandovať na okolité pozemky;*
- 2. nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty;*
- 3. mimo plochy plávajúceho zariadenia nebudovať a neumiestňovať žiadne trvalé ani dočasné stavby a objekty (prístrešky, altánky, garáže, sedenia, sklady, WC, ploty, zábradlia, ohrady, krby, chodníky, ohniská, športoviská, parkoviská a i.);*
- 4. nezasahovať do okolitej vegetácie (nerúbať a neorezávať dreviny; nekosiť trávnaté porasty, neodstraňovať trstinové porasty...);*
- 5. mimo plochy plávajúceho zariadenia nevysádzať nepôvodné druhy rastlín a drevín, či už na brehu alebo vo vode;*

pričom súhlas na státie plávajúceho zariadenia sa vydal na čas od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia do 31. 07. 2020...

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne.

Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie, ktoré podľa jeho názoru spočívalo v tom, že krajský súd sa pri rozhodovaní o povolení činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 uspokojil s predpokladom, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach, pričom na povolenie takejto činnosti je podľa sťažovateľa nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

K uvedenej námietke sťažovateľa kasačný súd uvádza, že obdobnú námietku sťažovateľ uplatnil tak v správnom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, ani raz však okrem konštatovania absencie istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany na podporu svojich tvrdení neuviedol ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy. Strohá námietka sťažovateľa bez dôkazného podloženia tak nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy s tým, že vykonanie dôkazov vykonal oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom a pripojenom administratívnom spise žalovaného, pričom uvedený postup je v súlade s ustanovenia Správneho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný sa tak stotožnil s právnym záverom orgánov verejnej správy ako aj krajského súdu, že i keď zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zákonodarca v ňom umožňuje, aby na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, bol orgánom ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia. V predmetnom prípade bola ochrana prírody realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona ako aj tým, že platnosť udelenej výnimky je časovo obmedzená. Navyše žalobca v žalobe nekonkretizoval významne negatívny dopad súhlasu na ochranu predmetného územia. Zároveň zo stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky k plávajúcim zariadeniam v [REDAKOVANÉ], rkm 1855,00 zo dňa 04. 12. 2014 vyplynulo, že likvidácia plávajúcich zariadení by mohla spôsobiť ešte výraznejší negatívny dopad na CHVÚ [REDAKOVANÉ] ako ich ponechanie v tomto území. Správne konštatoval krajský súd, že prvoinštančný orgán verejnej správy je oprávnený kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a ak by zistil,

že pribratý účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia, porušil stanovené podmienky, je oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

Kasačný súd sa tak v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne

zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.»

3. Podľa sťažovateľa vo svojej kasačnej sťažnosti poukázal na nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, pričom toto nesprávne právne posúdenie identifikoval ako názor krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom orgánov ochrany prírody, že pri udeľovaní súhlasu na činnosť v území patriacom do sústavy území Natura 2000 postačuje pravdepodobnosť neexistencie významných negatívnych vplyvov na integritu územia sústavy Natura 2000. Vzhľadom na to, že navrhovaná činnosť, státie plávajúceho zariadenia, sa má uskutočniť v území patriacom do sústavy Natura 2000 – Chránené vtáčie územie [REDAKOVANÉ], posúdenie za akých okolností možno činnosť v takomto území povoliť či odsúhlasiť, je podľa sťažovateľa predmetom výkladu práva Európskej únie, a to konkrétne čl. 6 smernice č. 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (ďalej len „smernica o biotopoch“), jeho odsekov 1 až 4.

3.1 Práve so zreteľom na skutočnosť, že posúdenie nastolenej právnej otázky bolo zároveň aplikáciou práva Európskej únie, poukázal sťažovateľ podľa svojich slov na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, v ktorých tento súd poskytol výklad čl. 6 ods. 3

smernice o biotopoch, z ktorého podľa názoru sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že pri posudzovaní plánu alebo projektu v území Natura 2000 musia vnútroštátne orgány dospieť k zisteniam o neexistencii nepriaznivého vplyvu navrhovanej činnosti na takúto lokalitu, o ktorom neexistuje z vedeckého hľadiska žiadna dôvodná pochybnosť. Sťažovateľ podľa jeho vyjadrenia poukázal v kasačnej sťažnosti na vyjadrenie Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo 4. decembra 2014 obsahujúce navzájom protirečivé závery o vplyve plávajúcich zariadení na predmet ochrany v Chránenom vtáčom území [REDACTED] a zároveň o tom, že 226 hausbótov nepovažuje za limitujúci počet pre významný negatívny vplyv na Chránené vtáčie územie [REDACTED].

3.2 So skutočnosťou, že Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, ktorý predpokladá súhlas s plánom alebo projektom len po presvedčení bez akejkoľvek dôvodnej pochybnosti o neprítomnosti negatívnych vplyvov, sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľa nijako nevyrovnal, resp. vyrovnal len tak, že ide o strohú námietku sťažovateľa bez dôkazného podloženia. Najvyšší súd podľa úvah sťažovateľa v skutočnosti ani nezaujal stanovisko vzťahujúce sa na nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce na založení súhlasu s navrhovanou činnosťou na pravdepodobnosti, a nie na istote neprítomnosti jej nepriaznivých účinkov na integritu územia Natura 2000.

3.3 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je podľa sťažovateľa zřejmé, že sťažovateľ poukazoval počas celého konania na vzájomnú protirečivosť jednotlivých konštatovaní Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, ako aj na skutočnosť, že pravdepodobnosť neexistencie nepriaznivého účinku nie je dostatočným stavom poznania umožňujúcim udelenie súhlasu. Ak najvyšší súd prešiel tieto zásadné námietky konštatovaním, že ide len o strohé tvrdenie zo strany sťažovateľa, je potrebné podľa názoru sťažovateľa poukázať na to, že práve toto strohé konštatovanie je podstatou postupu podľa čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch.

3.4 Vzhľadom na uvedené sťažovateľ považuje za nesporné, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho v tejto ústavnej sťažnosti označených práv.

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

„Právo sťažovateľa Lesoochranárskeho zoskupenia VLK domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/6/2017 zo dňa 28. 3. 2018 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/6/2017 zo dňa 28. 3. 2018 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

5.1 Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

5.2 Vec napadla ústavnému súdu 24. júla 2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Rudolfovi Tkáčikovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

III.

6. Otázka ochrany životného prostredia je nanajvýš aktuálnou i pálcivou témou dnešných dní. Na problematiku vydávania správnych rozhodnutí, ktorých predmetom je regulácia práv a povinností, výkon ktorých zasahuje do sféry životného prostredia a ktorých súdny prieskum bol predmetom viacerých súdnych konaní pred najvyšším súdom, odkazuje aj odborná spisba (pozri ŠVÁBY, D. Demokracia, životné prostredie a Najvyšší súd Slovenskej republiky. IN Najvyššie súdy v meniacej sa dobe. Brno – Bratislava : 6. – 7. 11. 2018. 9 s.).

6.1 Právo na priaznivé životné prostredie sa v modernej dobe a časoch súčasnosti dostáva ako garancia priamo do ústavných textov a katalógov práv a slobôd, a to ako pozitívny záväzok štát na poli ochrany životného prostredia, ale aj ako subjektívne právo jednotlivca, ktorý je v dnešnom svete vystavený následkom, ktoré na životnom prostredí zanecháva činnosť človeka a ktoré zasahujú či priamo zhoršujú kvalitu života.

6.2 Svoj pozitívny záväzok chrániť životné prostredie štát napĺňa napríklad aj priznaním procesných práv združeniam a subjektom chrániacich v prospech verejného záujmu životné prostredie v konaniach pred štátnymi orgánmi s právomocou rozhodovať o povolení činností s dopadom na životné prostredie. Tieto subjekty sú tak oprávnené intervenovať a reálne procesne chrániť a presadzovať aj pred súdmi verejný záujem na ochrane životného prostredia.

6.3 Subjekty chrániace v prospech verejného záujmu životné prostredie v konaniach pred štátnymi orgánmi sa budú vždy z titulu svojej činnosti a svojho inak pre kvalitu života jednotlivca v danom životnom prostredí prínosného poslania usilovať o minimalizáciu zásahu do životného prostredia ľudskou činnosťou. Naopak, štátne orgány musia v každej jednej veci postupovať tak, ako im to ukladá zákon – niekedy je z dôvodu striktnosti zákona priestor na vyvažovanie jednotlivých záujmov, ktoré sú v hre a stoja proti sebe v danom konaní (ochrana životného prostredia vs. súkromné záujmy či osôb vykonávajúcich podnikateľskú, ústavou chránenú činnosť alebo i súkromných osôb pri výkone ich majetkových, ústavou chránených práv a pod.) menší, inokedy sa takéto vyvažovanie aj vzhľadom na text a ducha zákona a povoľovanú činnosť priamo vyžaduje.

6.4 Kvalita legislatívy o ochrane životného prostredia a rozhodovacia činnosť štátnych orgánov v oblasti životného prostredia sú spojené nádoby. Práve legislatíva je na vstupe ochrany životného prostredia. Tá určuje orgánom aplikujúcich túto legislatívu manévrovací priestor pri ochrane životného prostredia. Je na občianskej spoločnosti, aby vyvinula spoločenský tlak na legislatívu v smere zvýšenia ochrany životného prostredia, a je otázkou politickej kultúry a uvedomelosti, ako pristúpi zákonodarca k téme potreby

zvýšenia ochrany životného prostredia, prípadne k riešeniu klimatickej krízy bytostne spojenej s kvalitou životného prostredia.

6.5 Opísané premenné sú povinné pri aplikácii práva zohľadňovať jednak orgány štátnej správy, ale, samozrejme, aj súdy rozhodujúce pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí týchto orgánov štátnej správy bezprostredne sa dotýkajúcich životného prostredia.

7. V prerokovávanej veci sťažovateľa určil „manévrovací priestor“ pri ochrane životného prostredia pri žiadosti žiadateľa o vydanie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ na polohe č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] zákon o ochrane prírody.

7.1 Podľa ústavného súdu orgány štátnej správy a v konečnom dôsledku i súdy mali záujem o vyváženie záujmu na ochrane životného prostredia na jednej strane a záujmu žiadateľa o vydanie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia vykonávajúceho svoje majetkové právo (ako majiteľa hausbótu) na strane druhej.

7.2 Je potrebné si všimnúť a zohľadniť, že orgány štátnej správy vychádzali pri svojom rozhodovaní okrem iného aj z odborných stanovísk Slovenského vodohospodárskeho toku (ako správcu dotknutého vodného toku) a Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálne centrum ochrany prírody v Bratislave.

7.3 Za rozhodujúce možno označiť, že okresný úrad vo svojom rozhodnutí v záujme ochrany životného prostredia určili žiadateľovi striktné podmienky pre povolenie státia „pontónu“ v [REDACTED]:

- neexpandovať na okolité pozemky;
- nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty;
- mimo plochy plávajúceho zariadenia nebudovať a neumiestňovať žiadne trvalé ani dočasné stavby a objekty (prístrešky, altánky, garáže, sedenia, sklady, WC, ploty, zábradlia, ohrady, krby, chodníky, ohniská, športoviská, parkoviská a iné);

- nezasahovať do okolitej vegetácie (nerúbať a neorezávať dreviny, nekosiť trávnaté porasty, neodstraňovať trstinové porasty...);

- mimo plochy plávajúceho zariadenia nevysádzať nepôvodné druhy rastlín a drevín, či už na brehu alebo vo vode,

pričom súhlas na státie plávajúceho zariadenia vydal na obmedzený čas – od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia do 31. júla 2020.

7.4 Za podstatnú ústavný súd považuje aj skutočnosť, že okresný úrad pre účely objasnenia veci nariadil vo veci ústne pojednávanie spojené s miestnou ohliadkou, na ktoré predvolal všetkých účastníkov konania i dotknuté a zúčastnené osoby, aby mohli tieto uplatniť svoje pripomienky a námety k žiadosti žiadateľa. Sťažovateľ sa však miestnej ohliadky 17. júna 2015 nezúčastnil a ani neúčast' neospravedlnil.

7.5 Podľa ústavného súdu tak správny orgán (okresný úrad) pristúpil k vyváženiu jednotlivých záujmov, ktoré boli vo veci sťažovateľa v hre, urobil maximum pre spravodlivé rozhodnutie vo veci a aplikoval zákon o ochrane prírody vzhľadom na skutkový a právny stav ústavne udržateľným spôsobom s ohľadom na maximalizáciu ochrany životného prostredia v danej veci. Tento postup napadnutým rozsudkom odobril aj najvyšší súd, čomu vzhľadom na už prezentované závery nemožno nič z pohľadu ústavných práv sťažovateľa vytknúť.

7.6 Vzhľadom na predložené východiská a závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže ani po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo ani potenciálne možné dospieť k názoru o porušení sťažovateľom označených ústavných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2019